

Mads Eslund og Christian Dorph

»Kom til at rive Benet af en Ædderkop
- Stod mig herligt i Matematik!«

Kære Mads!

Grundlæggende er Andersen en komisk skikkelse. Hans entre i København, hvor han 'turnerede' rundt hos indflydelsesrige personer og sang og dansede og optrådte for dem og var så klodrianagtig og fynsk i målet, at de små fine jomfruer fik veritable friseanfald, er vel komisk, det samme må siges om Andersens forsinkede latinskoletid i Slagelse, den har ikke været morsom for ham, hvor han var et stavær, der ragede op i klassen og havde tics osv. Jeg forestiller mig, at skolepulten har været for klein, så at knæene kom i klemme, og at han har væltet adskillige blækhuse, når rektor Meisling var ondskabsfuld. Det er også komisk, at Andersen konstant var i affekt og sygeligt optaget af at bevare andres gunst. Den mindste lille succes og den ubetydeligste fiasko kunne få uendelig betydning. Jeg kan godt blive lidt skinsyg på den tid, på romantikken, fordi det var tilladt at være 'åndeligt overspændt', m.a.o. et nervemenneske. I dag får man lykkepiller, dengang blev man digter. For Kierkegaard, der havde et skarpt blik for det komiske, må Andersen have været interessant, både som et litterært og som et antropologisk studieobjekt. Det har sikkert både pirret og irriteret den unge Kierkegaard, at Andersen var så kvindagtig og ureflekteret. Jeg tror, at han har mistænkt ham for at bruge det bevidst, for at kokettere med det, for at 'skabe sig' så at sige, og det var vel også, hvad H. C. Andersen gjorde, han skabte sig, og han skabte sig et navn. Kierkegaard skriver, at det komiske ligger i modsigelsen, og det kunne f.eks. være mellem ens selvbillede og ens fremtræden. Du forestiller dig en fejende flot entre, når du skal læse op

for de kongelige -og taber gebisset, når du bukkes.

Mit spørgsmål til dig er, om kvindagtige mænd altid er komiske? Og hvori ligger det komiske i den forbindelse? I manglen på selvrefleksion? Eller i den skræmte seksualitet? I det barnagtige og sværmeriske? Kvinder som sådan er jo ikke komiske. Snarere tværtimod.

Kh

Christian

*

"Kiære Velgiører!

Det forekommer mig næsten som en Lille Evighed siden jeg skrev Dem sidst, men jeg har egentligt Intet havd at skrive om og derfor kommer mit Brev først nu." Nej, lad mig starte ordentligt (citaterne står mig i hovedet i disse efterårsdage):

Kære Christian

Følgende blev skrevet for 156 år siden, den 21. december 1838: "Hysterisk mathed. Adam Müller blev fjottet. Jægersang for H." Læste teksten som et haiku, 5-7-5!

Tanke: Notatet vil en fortætning, den, som skriver notater, er allerede bevidst om notatets æstetik. Telegrammatisk elegance. Konglomeratisk nervøsitet. HCAs almanakker, men også f.eks. Strindbergs henførte beskeder til Harriet Bosse. Mange eksempler. Clashet mellem biografisk "lige gyldighed" og villet udlevelse i en litterær rolle/persona/figur. Kan ikke skrive et brev uden at tage mig selv i at lave litteratur. Dette bliver helt sikkert et skrammet dokument.

INTERMEZZO

Citat, Jørgen Leth: "Jeg tager notater, fordi jeg ønsker at huske, hvad jeg har set." Tilføjelse/korrektion: Jeg tager notater, fordi jeg ønsker at huske, hvad jeg har set på en bestemt (æstetisk) måde.

Vi skal skrive om HCA, forsøge "at komme ind på livet" af HCA. Lad os fundere det hele på et postulat: Eventyrene er ligegyldige eller for barnlige, sentimentale sjæle. Udgangspunktet bliver i stedet Almanakker, første bind

af dagbøgerne, første bind af brevene til Collin og Fodreise – den helt unge, febrile HCA. Jeg vil gerne, at det bliver ham, vi skriver om, jeg tror, der er et identifikationsgrundlag her. En nervøsitet i forhold til verden, som vi kan forholde os til. Det, du kalder åndelig overspændthed. Jeg kunne godt tænke mig at tage det med identifikationen helt bogstaveligt.

Når du skriver om det androgyne hos HCA, peger du på noget centralt. Jeg tror (det er i virkeligheden en banal tanke), at det androgyne – kvindagtige om du vil – for HCA har været det humor, han har opfattet som det poetiske (læs også gerne forbudte). Hans opvækst og opholdet hos Meisling har været meget streng(t) og mandsdomineret eller styret. Restriktionen har været patriarkalsk, han har oplevet det "kvindagtige" som en frihed, en åbning (den er for tyk, jeg ved det) ind i kunsten simpelthen. Jeg tror, at det i udgangspunktet er *så* psykologisk banalt – det kvindelige er elverpiger med huller i ryggen, som man skal passe på, de er jo fascinerende, de draaager. Hele dén firkantede romantiske idé. Hans voldsomme gudsfrygtighed er sikkert også et forhold til det patriarkalske (kunne være spændende at kigge nærmere på det?!)

Men at han har turdet tage den androgyne identitet på sig, er det virkelig interessante. Jeg oplever, at HCAs flirt med det feminine bliver en måde for ham at træde i karakter på, både som menneske og forfatter. Disse sider i ham hænger fuldstændig sammen, og jeg ser det måske tydeligst komme til udtryk i hans "bagtekster" – Almanakker, dagbøgerne, brevene. Her ser vi, hvordan mennesket og den litterære HCA er i konstant (var lige ved at skrive evig) dialog. Her drejer det sig om at spille sig selv, at "opfinde" en persona/udleve (skabe) sig i en figur = at skrive til et menneske, man synes er smukt (de fleste skriver sikkert til sig selv, dvs. et pyntet spejlbillede). Det svarer til at øve en yndefuld dans foran et stort spejl – en slags skriftlig dans med/for sig selv. Ja, en slags onani, sågar – det er jo ikke helt ved siden af i tilfældet HCA. Det har været vigtigt, at det i udgangspunktet har været hemmeligt, fordækt. Dæmoni og skam står jo og kæler/gnider sig op ad hinanden i de bøger. Det er de kræfter, der er i ham (NB! dette er *ikke* et Christian Skov citat!) I bagteksterne skriver HCA til sin samvittighed! Det, vi kan læse som koketteri, er også en stor blufærdighed og tvivl. Og kan klart forekomme komisk for at berøre den del af dit spørgsmål.

Men tilbage til notatet/optegnelsen. Jeg har lyst til at drage en parallel til Ernst Jünger, vi har begge læst hans krigsdagbøger og Kapriciøse indfald og været virkelig indfanget. Igen: Hvorfor er "bagteksterne" her mere interessante end de officielle/publicerede (læs genrekonventionelle) tekster? (Jünger er så ligeglåd med genrer i de bagtekster, han er ude efter en undtagelsestilstand – han skriver om "ubetydelige" ting, mens kuglerne nærmest flyver om ørerne på ham – alle hans betragtninger rammer et helle, en isoleret betydningsfuld

"begivenhed", som ligger et andet sted end det åbenlyst spektakulære. Jüngers aristokratiske (mandlige) holdning, som er en helt anden måde (mindre skabet) at kokettere på, er overlegenheden/overskuddet til at se bort fra larmen og elske detaljen.) Er det sådan, og hvordan ligner han HCA? Er der en parallel? Jeg lader den stå helt åben...

Må lykkepillerne blive i deres glas!

Håber du kan se hoved og hale i det. Nu vil jeg hælde et glas vin op i overdrevet contrapoststilling. Meget sandselig +. (-:

Kh Mads

P.S. Ubetydelig Røveranecdote: Har på det seneste haft kriblende lyst til at skrive "Winner" (kan du huske det FDB-mærke på cykler, fritidssæt etc.?) ned ad bukserne på freskoafbildningen af HCA i Testrup Højskoles foredrags-sal. Hver morgen, når jeg møder på arbejde til morgensamling på højskolen, sidder jeg og falder hen til den tanke. Holmer Triers fortolkning af eventyret Klokken er vel ligeså håbløst som forlægget – jeg bryder mig virkelig ikke om den slags programmatisk/skematisk kunst. Anyway, Trier har tolket den fattige konfirmand som en kammeratlig Hans Christian, der står dér midt "i Naturens og Poesiens store Kirke [...] til et jublende Halleluja" iført stumpe, blå joggingbukser! I det mindste småkomisk.

*

Kære Mads!

Jeg tænkte på en anden tretrinsraket, som du citerede, og som vi har moret os over, -apropos dit haiku (godt set for resten) -fra 1825, 29. september: "Kom til at rive Benet af en Ædderkop. – Stod mig herligt i Matematik! – Gud! Gud! tak! mit Hiertes hele Tak! ja!..." Og det skal velsagtens tages bogstaveligt, at HCA rev benet af den edderkop, og at han klarede matematikprøven med bravur. Men sikke en perle af en tekst, og hvilken elevator, fra edderkop til gud på tre korte linjer! Det betydningsløse får altså vidtrækkende betydning(er) i den rette (tilfældige) sproglig sammenhæng, og det er den slags tilfældige kollisioner og distraktioner, man venter på og ønsker sig, når man selv skriver, og som helt naturligt opstår i det, du kalder "bagtekster", dagbøger, breve etc.

Men for at gå at planken helt ud med den edderkop: i sammenhængen ser jeg benafrivningen som et tegn. Et voldsomt og ildevarslenende tegn. Sætningen står og dirrer, for der skal jo så lidt til for den unge Andersen, det mindste fejltrin kan blive skæbnesvangert. For det andet sker det helt uforvarende, at han *kommer til* at rive benet af insektet, ligesom han kommer til at besmitte sig selv, jævnfør de berømte krydser, hans regnskab over en anden form for afrivning, som edderkoppen måske er en avanceret eufemisme for(?) For det tredje – og mest oplagte – er benafrivning et spejlbillede. Andersen river benet af edderkoppen, og gud har fat i vingebenet på ham, hvilket fremgår af sidste del af optegnelsen: "... ja! du er min Hjælp, du vil vist ikke hæve mit Mod for at det maa deshaardere knuses". For det fjerde kan det være et billede på at miste fodfæstet, og for det femte, og det er altså en fuldkommen privat association, men jeg kan ikke lade være med at høre Ædderkop som 'æde mig op', som jo også ligger i diverse kraftudtryk (edeme), og så er edderkoppen virkelig en selvforbandelse. Ja, jeg snakker og røven går, og jeg er lige komme til at flække en negl, fordi jeg ville bide en ujævnhed af, men det skal du ikke lægge noget i. Det var Ernst Jünger, du spurgte til, og han er nok mere end mand efter mit hoved, på en og samme tid stoisk og hypersensitiv, en labil herman, en gennemreflekteret kraftkarl. Som du skriver, "skriver om 'ubetydelige ting', mens kuglerne nærmest flyver om ørerne på ham, ... overskuddet til at se bort fra larmen og elske detaljen". Har Andersen noget til fælles med ham? Ja, i det ovennævnte citat har han netop blikket for detaljen (edderkoppen) midt i spærreilden af eksamener, og detaljen er ubetydelig og dog så fuld af betydning. Men muligheden for, at vi skal suspendere alle anstrengelserne og alle fortolkningerne, står stadig helt åben, for måske rev H.C. Andersen bare benet af den edderkop, uden at det rørte ham det mindste.

Kunne jeg få dig til at lave en parafrase af "Fodreise"?

Kh

Christian

*

Kære Christian

Ja, jeg vil forsøge at fortsætte identifikationen. Forestil dig, at jeg har de ovenfor nævnte blå joggingbukser på. Dette er en kort roman, selvbiografisk, en

punktlig af slagsen. Jeg kalder den: "Fodreise, fra Store Torv til stranden ved Den Permanente i året 2004". Jeg kan nok ikke stå inde for betegnelsen "parafrase", den bør nok højst læses som en slags forskudte kapitelresumeer, men det er også på kanten af rimelighed. Præsenterer hermed en bastard:

Første kapitel: Præmissen er Satans indgydelse af den digteriske idé i forfatteren. At skrive er syndigt, Phantasteri er interessant og skamfuldt. Jeg bestiller to cheeseburgere på McDonald's, sætter mig og spiser dem på trappen ud til Store Torv, betragter skyformationerne til venstre for domkirkens spir. Tre engle kæmper med en herreløs hund og et strygejern uden ledning. Jesus dømmes til døden.*

Andet kapitel: BT-kiosken, et stykke chokolade til 7.95 og Information, ingen interessante anmeldelser i dag. Noterer, da jeg er trådt ud af butikken, at de tre engle er blevet til en traktor, hunden og strygejernet er vokset sammen til en kimære. Føler mig tung i kroppen og har stikkende hovedpine (som et skohorn bag panden). Tømmermænd. Kommer i tanke om, at jeg har glemt noget vigtigt, men det er for sent. Jesus modtager korset.

Tredje kapitel: Slentrer hen over torvet, jeg tænker igen på HCAs +´er i Almanakker, hvordan de markerer/peger på et menneske (sgul) bag den skrivende – det kan jeg godt lide. Vanddragen (skulpturen) er et tilbagevendende diskussionspunkt i Århus. Århus er Danmarks største provinsby. Skulle have taget en Treo, inden jeg gik ud af døren. Jesus falder først gang.

Fjerde kapitel: Foran domkirkens port. Jeg kan se op ad kirkens tårn, mønstret på muren, som Toubro har gengivet i brønden for enden af Vanddragens hale. Tager tit mig selv i at føle en (postmoderne) tilfredshed ved at kunne drage paralleller. Jeg havde først skrevet "blot" mellem "ved" og "at". Jeg er meget optaget af sammenfald og ligheder, f.eks beskrivelser af rorschachtavler (det ligner en sommerfugl etc.) og selvfølgelig også denne, min skysport. Jesus møder Maria.

Femte kapitel: H. C. Ørstedes mindetavle på facaden af Århus Katedralskole. Han opdagede elektromagnetismen, står der. Sludder. På freskoafbildningen i Testrup Højskoles foredragssal er kongesønnen i Klokkeren portrætteret som Ørsted. Han står ved siden af Andersen i solnedgangen, de repræsenterer poesien og naturvidenskaben. H. C. Ørsted var HCAs gode ven. Han bærer et nydeligt, lidt danseskoledrengt smil på freskoen og en nydelig, velstrøget habit. Kan ikke danne billeder af skyerne her, måske en skildpadde, men det

er (indrømmet) lidt søgt. Simon hjælper Jesus med at bære korset.

Sjette kapitel: Mine blå joggingbukser er ved at blive slappe i elastikken, de hænger. Jeg tøffer ned ad Mejlgade og sætter mig ind på baren, Ris Ras Fil-liongongong. HCA drak vist meget Puns. Bestiller en reparations-Leffe og venter på Anders. Sms fra Anders: "Helt død, kan simpelthen ikke komme ud af sengen. Sorry." Genskin fra vinduet på den anden side af gaden: En ung kvinde vasker op midt i fjæset af en bjørn. Veronika tørrer Jesu ansigt.

Syvende kapitel: Kigger ind ad vinduerne til Splab, Kunstakademiet. I sidste uge var jeg til en fantastisk koncert derinde med den japanske lydkunstner, Aki Onda. Nu er der helt stille. Kvinderne (næsten alle) var så bevidste inde bag deres flotte frisurer den aften. Og de hviskede. Jesus falder anden gang.

Ottende kapitel: Møder to bekendte i krydset ved Nørreport. Kort samtale, som jeg ikke gider referere. En stærk sætning dog i den anledning: "Også dit hår var strålende lyst som en sky". Den passer godt ind her. Jesus taler til Je-rusalems kvinder.

Niende kapitel: Grillbaren "Havnens Perle". Skyerne ligner jo altid dyr, man tænker altid først på dyr, når man skal sammenligne skyer med noget, sådan er det også med roschachs. Erindring om min ekskæreste, som narkosedopet spiste en pølse her. Måtte støtte hende hele vejen hjem til Ø-gaderne, og hun havde hikke ("søde!"). Jeg har været her mange gange, min far har også været her mange gange. Når han prøvekørte busser for sin gamle arbejdsplads, tog han af og til en pause på "Pearl Harbour", som de lokale har opkaldt stedet. Ekstrabladet og en ristet med det hele. Jesus falder tredje gang.

Tiende kapitel: En oppustet kæmpe trækker et lommetørklæde på størrelse med et sejl op af frakkelommen. Næsten et citat, men det er fra syvende kapi-tel af "originalen", så det gælder ikke. Og er vist heller ikke ordret. Jeg kommer til at tænke på det, fordi jeg står på Træskibshavnen, det er sådan, associati-onsagtigt, tankerne bliver til. Det må man (også) adlyde. Jesus afklædes.

Ellevte kapitel: De har fjernet Suttetræet og stillet det ind i rabatten. Det stod midt mellem de to stier før og var virkelig synligt. Dette sted giver mig dårlig samvittighed, gør mig utilpas. Jeg mødte en gang en ræv her, som var fuld-stændig ligeglad med mig/mennesker. Den var ikke længere ræv. En af mine bedste venner er blevet far, og det er meget smukt. Jesus nagles til korset.

Tolvte kapitel: Stranden før anlægget/barakkerne ved Den Permanente. De blå joggingbukser i sandet og nu langsom brystsvømning i det kølige vand. Hurtigfærgen har flosset vandmænd op, som flyder rundt som kød. Næsten ikke flere skyer, og mørket er ved at tage over. En spasset sky-abe, der ryger en cigaret og endnu et strygejern, denne gang med ledning. Døden på korset.

Trettende kapitel: Omsluttende mørke bortset fra de ganske få stjerner, som ligner en rodet/spredt tegnsætning på himmelen. Jeg holder vejret under vandoverfladen og kigger op gennem vandspejlet. Skyerne er nu helt forsvundet. Jesus tages ned af korset.

Fjortende kapitel: +. Jesus lægges i graven.

* Niels Frank gør i monstrummet "Første person, anden person" (i essayet "H. C. Andersen på Fodrejse") opmærksom på en parallel i HCAs komposition (de 14 kapitler) til de 14 stationer på passionsvejen (Via Dolorosa) i katolicismen. Jeg har tyvstjålet fra Niels. Hvis han har ret i sin antagelse – det tror jeg, han har – så er vi endnu engang tilbage i HCAs forhold til Gud, som jeg berørte in parantensis i mit første brev. Fodreise er en karnevalistisk bog (middelalderens grotesker etc.), og jeg synes, det er betegnende, at det digteriske er satanisk allerede fra begyndelsen. Hele rejsen til Østpynten af Amager (eller Den Permanente, hmm) er en passionshistorie (læs: et mellemværende med Gud), hvis vi godtager Niels' læsning! Er det for langt ude?

Hvad siger du til gudsforholdet, skal vi gå videre med det?

Kh Mads

*

Kære Mads,

Tak for *din* Fodrejse, som jeg blev overordentlig glad for. Og parallelen mellem P.'s lystvandring i *Fodrejse* og Jesu lidelsesvej til Golgatha er højst overraskende. Jeg fandt straks Niels Franks bog i reolen og konstaterede, at jeg ikke var nået om til essayet om Andersen på side 341. Niels er jo så klog, og man kan nemt få forstoppelse af ham. Til gengæld så jeg Mel Gibsons Jesus-film på DVD den anden dag, *The Passion of The Christ*, og det er en barsk og blodig

film, kan du tro, bestemt ikke for børn, min kone ville heller ikke se den, så jeg måtte se den alene. Men jeg er nok ikke katolsk nok i hovedet til rigtigt at føle for den store orkestrering af patos i for eksempel jomfru Marias facetterede minespil, så filmen kedede mig. Kun i momenter blev jeg fanget ind, første gang var det af Satan, der er fremstillet som en androgyn(!) figur i sorte kvindeklæder, og som glider gennem folkemængden som trukket på hjul. Hos Dante triller Beatrice af sted i Paradis, hun står vist på en meget lav trækvogn med små hjul. Hvad det skal betyde? Spørg mig ikke. Under den store piske-scene i Gibsons film har Satan en grotesk baby på armen, velsagtens som et vrængbillede på *Madonna med det lille Jesusbarn*. At Satan er androgyn fik mig til at tænke på, er det er i grænseområderne, i det forskelsløse, at den digteriske djævelpagt indgås. Anden gang, jeg bliver ramt, er da Jesus hænger på korset. Han er smurt godt ind i sit eget blod, der er blod for alle pengene, men da han hænger på korset, ændrer blodet konsistens og lægger sig som en tyk glasur over Jesu' forpinte ansigt, som en blank og mørkerød maske, som om han lige er kommet ud af en rakuovn, og det er et vigtigt øjeblik for filmen, ja, et metafysisk øjeblik. Jeg har hørt, at man satte nogle læger til at se *filmen*, at få en klinisk vurdering af pinslerne, og de sagde, at den var helt urealistisk. Alene af piskningen kunne man nå at dø fjorten femten gange, det var de skuffede over, så man må håbe, at Hollywood husker at konsultere sagkundskaben, næste gang de skal lave et tilsvarende *autentisk drama*. Men tilbage til Fodreisen, altså Andersens, hvor realistisk er den egentlig? Man kan nok også her finde et eller to steder, hvor remtrækket til virkeligheden brister, men parallelen til korsfæstelsen holder. Frank stiller det jo så fint op, så man kan se, at hver gang Jesus falder, er det en der styrter eller falder i *Fodreise*. Er det virkelig ikke faldet(!) nogen ind for nu? Der er endda flere allusioner end dem, Frank nævner, f.eks. møder P. *Jerusalems Skomager*, den evige jøde, *Abasverus*, i kapitel 10, og det er jo for pokker ham, der skulle have slået Jesus på vejen til Golgatha. Og så er der denne stadig kredsen om døden, som også bliver ganske bogstavelig i kapitel 13, hvor han tilbydes at køre med i "Dødens store Ekstra-Post", og slutteligt det besynderlige kapitel 14, hvor der ikke står noget, som svarer til den 14. stadion i katolicismen, hvor Jesus lægges i graven. Hvilket straks fik mig til at tænke på en anden litterær forvrængning af Jesu' korsfæstelse, nemlig Svend Johansens *Requiem*, som er den her groteske og labyrintiske citatcollage. I stykket her citeres der fra den afsluttende korsats i Bachs Matthæuspasion samtidig med at ligfølget spiser medbragte kyllingelår: "Wir setzen uns mit Tränen nieder/ Og pakker vores madpakker ud/ Und rufen Dir im Grabe zu/ Mens vi spiser vores kyllingelår/ Ruhe sanfte! sanfte Ruh/ Og samler benene sammen/ Ruht ihr ausgesognen Glieder".

Om gudsforholdet har jeg ikke noget (godt) at sige. Jeg tror, at Andersen

havde en barnlig forestilling om gud som en kærlig altfavnende faderskikkelse med skæg, men samtidig var de meget panteistiske i hovederne på den tid, og den slags modsigelser, ved jeg ikke, om han kærede sig om. Nu om stunder, hvor selv en folkekirkepræst kan benægte guds eksistens, vil jeg ikke være med til at sætte Vorherre til debat. Jeg vil hellere sige noget om Andersen forhold til Collin, som jeg finder interessant, eller rettere... jeg får en ide. Må jeg have lov at foreslå en korrespondance? Du er godt i gang med at identificere dig med Andersen. Kan du ikke skrive et brev til Collin, så skal jeg nok være Collin og skrive et svar?

Kh Christian

*

Kære Christian

Jeg led jo egentlig druknedøden i mit sidste brev, og de blå joggingbukser ligger stadig et sted på stranden ved Den Permanente, medmindre en hjemløs har fundet dem og holder varmen i dem nu, hvor vinden banker kulde i alt udendørs. En lille pige, en grim kælling, en dorsk dreng, som passer svin? Man varmer sig ved eventyr i en blød sofa og tænker: "Kaffen er god" / "Godt det ikke er mig" / "det var meget bedre i gamle dage". Jeg er fuldstændig urimelig. Er med på et allersidste causeri og fortsætter således (ærbødigt):

Kære Velgiører

En tristhed på størrelse med et veneziansk palads tynger mig. Jeg håber ikke, jeg trætter dig med mine breve. Skrevet: Det er fredag i dag. En ond drøm om mennesker, som ikke ser sig for, når de krydser gaden. Jeg har altid frygtet at dø i et trafikuheld (Lea har flere gange sagt. "Du må ikke blive kørt over!"). Har drukket en flaske rødvin hver aften de sidste tre aftener. Jeg må konsumere et eller andet, når jeg skriver. Adspred mig for at kunne blive på stolen. Hvad er egentlig forholdet mellem at digte og vandre? – er sprogarbejdet at sammenligne med en rejse? I morgen drager jeg helt fysisk til Barcelona og håber dér at kunne færdiggøre min første bog. Har jeg viljen? Belemrer jeg andre

med en egoistisk ambition? Åh, jeg har af og til lyst til at drive en arm gennem væggen, skænde en hund, bide en liderlig kvinde alt for hårdt i brystet! Dette var en småpsykopatisk sætning. Michael fortalte i går, at Ole Fogh Kirkeby siger, at babyer er psykopatiske, fordi de kun tænker på sig selv. Tænker de? Kan man slippe af sted med sådan noget sludder?. Et barn er i drift, men har ingen vilje. Ny identifikation: Lars Skinnebachs seneste bog ("I morgen findes systemerne igen") er fuld af spørgsmålstegn og tvivl, det er en rasende bog – han er så rasende på verden og sig selv. Til spørgsmålet om hvilken stemme, der taler i bogen, svarede han (han var måske lidt bagstiv, da han sagde det): "Det er en guddommelig stemme." HA! Er mit manus vedkommende? Mine sætninger imploderer til infinitiv, og så er vi tilbage ved notatet. Er ikke kommet nogen vegne. Jeg er træet.

Strindberg dicit: "Mycket har jag att meddela Er och mycket att fråga, men jag inbillar mig att min förtrolighet sårar och min velvilja besvärer Er. ---"

Jünger dicit: "I eftermiddags hørte jeg for første gang min stemme mekanisk, nemlig på voksplade. Til min forbavselse havde den helt igennem det tonefald, der er karakteristisk for inkarnerede og snerpede, midaldrende hannoveranere, som jeg aldrig har kunnet fordrage. Så lidt kender vi os selv".

Det hele er ved at gå i opløsning, jeg er ræd ved eksamen!

"Kan ikke vidne i en brandert", men rækker dig her en påskelilje (genopstandelsen i Svend Johansens digt, of course): Ja, djævelen er intetkøn i den film, det er godt set og sigende (men filmen er problematisk, det orker jeg ikke at diskutere nu!) Resignerer således og farer til himmels (Barcelona). "Det er fuldbragt."

Deres taknemlige

Mads (ihast, Århus den 22. oktober 2004)

*

Vær fornuftig og rolig, Mads, tag tingene i verden, som de er, og ikke således som du forestiller dig at de skulle være. Ubehageligheder møder man på en-

hver bane i livet, men derfor skal man ikke forlade den.

Hvad skal man så?

Du spørger, om du har viljen, om det er egoistisk at belemre andre med din ambition etc., og videre ud af den tangent, og samtidig har du den her drøm om at blive kørt over. Skal man virkelig martres af mindreværd og tvivl? Skal man ofre sit liv og sin glæde? Skal man bide en liderlig kvinde hårdt i brystet og lade sig køre over af sin egne ambitioner osv. osv?

Ja!

Giv fanden i alle de narcissistiske tilløb og skriv – "du er et geni hele tiden"
/Jack Kerouac!

Deres velvillige

Christian